

J. Simon Aranka

Az ellopott szeretet

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

J. Simon Aranka

AZ ELLOPOTT SZERETET

HELMA Kiadó 2025

© J. Simon Aranka

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-956-6

Borító: Mirkó Ágnes/A. M. Summer
Korrektor/tördelő: Mirkó Ágnes/A. M. Summer
Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek J. Simon Aranka szerzőtől:**

- Az utolsó pillanatban – 2023.
- Ahol a sötétség az úr (Helen King) – 2024.
- Harc a Nyumen bolygóért – 2024. október 22.
- A szeretet arcai – 2024. október 22.
- Libaharapás csőrével – 2025.
- Az ellopott szeretet – 2025.

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán
(www.helma.hu)**

Nyomdai kivitelezés:
Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő
Felelős vezető: Drágán György
innovariant.hu

A kislány egészen a szöszi feje búbjáig bebújt a paplan alá, és még szorosabban ölelte magához barna színű plüssmackóját. Nem először hallotta már, hogy a szülei vitatkoznak, de az utóbbi időben egyre gyakoribbá váltak a hangos szóváltások anyja és apja között. Ilyenkor mindig úgy érezte magát, mintha egyedül lenne a világban. A maci volt az egyetlen, akinek kiönthette a szívét, elmondhatta minden félelmét.

– Hallod, Barnabás? Már megint veszekednek. Szerinted miért? Lehet, hogy a bögre miatt, amit tegnap reggel véletlenül leejtettem? Tudod, az volt apa kedvence. Mondta, hogy ne vegyem el, de én úgy szerettem volna abból inni a kakaót. Bárcsak ne tettem volna! Összetörtem azt a szép pillangós csészét. Én nem akartam, csak kicsúszott a kezemből. – Arcához emelte a macit. – Ugye, mi sosem kiabálunk majd így egymásra? Még akkor sem, ha öregek leszünk.

A maci csak nézett a csillogó gombszemével, de nem válaszolt. Zsuzska folytatta.

– Tudod, attól félek, hogy el fognak válni. Petra apukája is elköltözött otthonról, aztán elváltak, és Petrának most nincs apukája. Rossz lehet, ha valakinek nincs apukája. – Megsimogatta a mackó fejét. – Igaz, neked sincs, csak én, de te végül is csak egy maci vagy. Remélem, az én apukám nem válik el tőlünk, mert akkor anyu mindig sírna. Petra anyu-

kája is mindig sír. Tudom, mert Petra a legjobb barátom, és ő mondta. Neked nem kell félned, Barnabás! Én téged sosem hagylak el, mert nem akarom, hogy bánkódj, és nem akarom, hogy sírj!

A veszekedés hirtelen abbamaradt. Ajtócsapódás hallatszott, odakint felberregett egy autó motorja, aztán minden zaj megszűnt. A gyermek ijedten fűlelt a váratlanul támadt csöndbe.

– Gyorsan aludjunk el, és reggelre csak egy rossz álom marad az egész – suttogta a macinak. Nem mert kibújni a takaró alól akkor sem, amikor meghallotta a közeledő lépteket.

Nyílt az ajtó, de csak résnyire.

– Zsuzska, alszol? – kérdezte anyja furcsán fojtott hangon.

Sír – állapította meg a kislány szomorúan, de nem válaszolt, úgy tett, mintha aludna. Nem tudta, mit mondhatna neki.

Az asszony becsukta az ajtót, és elment. Zsuzska arra gondolt, milyen jó lenne, ha jönne gyorsan az álomtündér, és elvinné valamilyen csodás országba, ahol senki sem veszekszik a másikkal, és mindenki boldog.

Reggel anyja hangjára ébredt.

– Zsuzska, ébresztő! Elkészünk az oviból.

A kislány nagyot nyújtózott.

– Olyan szépet álmodtam! – ölelte át anyja nyakát, mintha már el is felejtette volna, mi történt este, ha nem látja meg az asszony dagadt, vörös szemét. Szorongva kérdezte: – Mi van a szemeddel?

– Semmi, kicsim, nem érdekes, majd elmúlik. – A székre mutatott. – Nézd csak, ott a ruhád, kikészítettem neked. Fel tudsz öltözni egyedül?

– Anya! Ötéves vagyok – mondta öntudatosan.

A nő akaratlanul is elmosolyodott.

– Rendben, te ötéves. Mosakodj meg, öltözz gyorsan, aztán gyere reggelizni!

Zsuzska már elkészült, de valahogy nem akarózott lemennie a konyhába. Maga sem tudta, mitől, de valamiért félt. Amikor azonban már harmadszor hangzott el anyja sürgető hívása, muszáj volt ki-mozdulnia biztonságosnak vélt szobájából.

– Szia, Barnabás! – puszilta meg a mackó fejét búcsúzólul. – Délután jövök! Addig is jó legyél!

A konyhában csak két teríték volt az asztalon. Már a nyelvén voltak a szavak, hogy miért nincs harmadik, de gyorsan visszanyelte a kérdést. Nem akarta hallani, amit már amúgy is sejtett.

Még nem. Hinni akarta, hogy nincs semmi baj, és amíg az anyja ki nem mondja, addig az egész olyan, mintha meg sem történt volna. Az asszony az asz-

talra tette a frissen sült bundáskenyeret és a teát, majd ő is leült. Szótlanul ettek.

A reggeli befejeztével a kislány mégiscsak megkérdezte:

– Apa miért nem evett velünk? Nem is terítettél neki.

Anyja éppen a mosogatóba pakolta az edényeket, de most megállt a mozdulat közben, csészéket tartó keze a levegőben lebegett. – Elment. – Csak ennyit mondott, és gépiesen pakolt tovább.

– Hová? – kérdezte Zsuzska.

Anyja zavarban volt.

– Nem tudom. Elment.

– És mikor jön vissza?

– Nem jön vissza. – Az asszony nagyot nyelt, nehogy elsírja magát a gyerek előtt – Legalábbis mostanában nem.

– De később igen? – Zsuzska megmakacsolta magát. Elhatározta, hogy addig kérdez, míg igazi választ nem kap. Nem akarta, hogy valósággá váljon az a sejtelen, amely rossz érzés formájában a hasában megjelent, és nagyon remélte, hogy anyja igent válaszol.

– Nem tudom, kicsim. Talán.

Zsuzska szétterpesztett lábbal állt, szinte belegyökerezett a konyha padlójába. Érezte, hogy valami rossz dolgot fog hallani, mégis tudni akarta.

– El fogtok válni?

Anyja hangja remegett, amikor válaszolt.

– Nem tudom, még nem biztos. De ha elválunk is...

– Nem érdekel! – kiáltotta a kislány, felugrott a székről és kirohant a házból. Az udvaron Petra anyukájába ütközött.

A nő elkapta az utca felé száguldó gyereket.

– Hová ez a nagy sietség?

Zsuzska nem tudott válaszolni a torkát szorongató gombóctól, csak nézett kétségbeesetten Nelli néni csodálkozó arcába.

A nő szeme elhomályosodott.

– Már tudod – állapította meg együttérzéssel, és magához szorította a kislányt.

Zsuzskából kitört a zokogás, magával sodorva a torkát szorongató gombócot. Csak sírt, sírt, s közben görcsösen kapaszkodott Nelli néni szoknyájába.

Addigra már anyja is odaért. Néhány pillanatig tehetetlenül állt, nem tudta, mivel vigasztalhatná, majd leguggolt és maga felé fordította a gyermeket. Csak nagy nehezen sikerült lefejtetnie ujjait Petra anyukájának szoknyájáról. Összeszorult a szíve, amikor a könnytől maszatos arcocskára nézett. Nagyon kellett magát fegyelmeznie, hogy ne veszítse el az önuralmát.

– Zsuzskám, hidd el, így vagy úgy, de minden jóra fordul majd. Az is lehet, hogy apa hamarosan hazajön, de ha nem, mi akkor is itt vagyunk egymásnak, nem igaz? Egyébként is, még bármi megtörténhet. Bízunk benne, hogy rendbe jönnek a dolgok! – Letörölte a kislány könnyeit, és gyengéden megpuszilgatta a nedves kis arcot. – Figyelj csak! Eszembe jutott valami. Nelli néni ugyanazért jött, hogy Petrával együtt elvigyen téged az oviba, de ha

akarod, itthon maradhatsz velem, és tölthetünk együtt egy csajos napot. Mit szólsz hozzá?

Zsuzska azonban inkább az ovit választotta. Úgy érezte, anyjának is jobb, ha kicsit egyedül marad a gondolataival. Másik oka az volt, hogy mindenképpen beszélni akart Petrával, és ezt csak az oviban tudta megtenni. Beszállt a házuk előtt parkoló autóbba, ahol barátnője már izgatottan várta. Kérdő tekintetére Zsuzska megrázta a fejét, és az óvodáig csöndben ültek egymás mellett. Petra anyukája aggodva figyelte a kislányokat a visszapillantó tükörben, akik látszólag egykedvűen bámulták a kinti forgalmat az ablaküvegen keresztül.

Az óvodában, amint Petra anyukája elment, a két kislány azonnal leült a terem egyik sarkába, hogy végre kibeszéljék magukat. Zsuzska szemébe megint könnyek gyűltek, amikor elmondta, mi történt náluk.

– Tudod, miért ment el az apukád? – kérdezte Petra, amikor barátnője befejezte a beszámolót.

– Nem – rázta meg a fejét Zsuzska. – Anyukám nem mondta.

– Persze, mert lehet, hogy még ő sem tudja, de én már sejtem.

– Mit sejtessz? – kérdezte Zsuzska hitetlenkedve. – Azt akarod mondani, hogy te tudod, miért ment el az apukám?

– Aha! – bólintott Petra sokatmondóan. – Azért ment el a te apukád is, mint az enyém. Elveszett a szeretete.

– Ezt meg honnan veszed?

– Onnan, hogy tegnap este nálunk volt Eszter néni, anya testvére, és hallottam, amikor anya azt mondta neki, hogy apa azért hagyott el minket, mert elveszett köztük a szeretet. Ezért gondolom, hogy a te apukád és anyukád közül is elveszhetett.

Zsuzska gondolkodóba esett. Lehet, hogy akkor veszett el a szeretet, amikor összetörte apa bögréjét? Ó, igen! Most már biztos volt benne, hogy az ő hibája az egész. Nincs más megoldás, vissza kell hoznia az elveszett szeretetet.

– Szerinted hová mehetett a szeretet? – fordult Petrához.

– Nem tudom, de az biztos, hogy nagyon messzire. A múltkor a nagymamám mesélt egy könyvből, és abban a mesében a kis királyfi az Óperenciás tengeren és az Üveghegyen túlra ment el, hogy a beteg apjának megszerezze az orvosságot.

– Mi baja volt az öreg királynak? – kérdezte Zsuzska.

– Megkeményedett a szíve, és nem tudott senkit szeretni.

– Szóval neki is elveszett a szeretete – fűzte tovább a gondolatot Zsuzska –, és a kis királyfi az Óperenciás tengeren és az Üveghegyen is túlra ment az orvosságért. És megtalálta?

– Igen, de hosszú volt az út, és mindenféle veszedelem várt rá. Egy tündér segített neki, hogy legyőzze a rablókat, sárkányokat.

Zsuzska töprengve nézett az ablak felé.

– Milyen messze lehet az Üveghegy?

– Nem tudom... Lehet vagy száz, vagy öt kilométer, vagy még több. Miért kérdezed?

– Megígéred, hogy nem mondod el senkinek?
– Megígérem – bólintott Petra.
– Elhatároztam, hogy elmegyek, és megkeresem azt az elveszett szeretetet, hogy visszahozzam apa és anyja közé.
– De Zsuzska! Mondtam, hogy nagyon sok veszély leselkedik azon az úton. Hogy bírsz majd el velük?
– Ahogy a királyfi. Keresek egy tündért, aki segít nekem.
– Nagyon bátor vagy! – mondta Petra elismerően.
– Mikor indulsz?
– Még ma este. Sietnem kell, hogy hamar visszaérjek, még mielőtt apu és anyu elválnának egymástól. Ugye nem árulsz el?
Petra megesküdt, hogy megtartja Zsuzska titkát. Azt is megígérte, hogy délután átviszi neki azt a mesekönyvet, amelyben a kis királyfi története van.
– Majd este, lefekvés előtt kérd meg anyukádat, hogy olvassa fel neked, te meg jegyezd meg jól, hogyan jutott el a kis királyfi az Üveghegyen túlra! Ja? És ne felejts el hamuba sült pogácsát vinni az útra.
– Olyan nekünk nincsen otthon – szomorodott el Zsuzska. – Most mit csináljak?
– Lehet, hogy jó lesz a zsömle is, vagy a kenyér. Azt is szeretik a hangyák. Tudod, a kis királyfi megtette a hangyákat, és azok is segítettek neki a vándorlásban.
– Jó – bólintott Zsuzska. – Akkor mindenképp viszek kenyeret.
A két kislány számára az egész nap lázas tervezgetéssel telt az oviban. Zsuzska alig várta, hogy elteljen a nap, és útnak indulhasson.

Végre este lett. Szépen megette a vacsoráját, anyja csodálkozott is, hogy semmit sem hagyott a tányéron. Ellenkezés nélkül ment fürödni, fogat mosni, utána pedig azonnal ágyba feküdt, még az esti mese sem érdekelte a tévében. Őlében Barnabás macival és Petra könyvével várta, hogy anyja bejöjjön jó éjszakát kívánni.

– Anya! Olvasol nekem egy mesét ebből a könyvből?

– Mindig a tévében szoktad nézni a mesét – csodálkozott az asszony, mert még mindig nem tért napirendre Zsuzska viselkedése fölött. Máskor mindig turkált az ételben, könyörögni kellett neki, hogy fürödjön, a tévézésről le sem lehetett beszélni, most meg, mintha nem is ő lenne. – Honnan van ez a könyv?

– Petra adta – mondta Zsuzska. – Neki is ezt olvasta a nagymamája, és szerintem nagyon jó mesék vannak benne. Légy szíves a kőszívű királyt olvasd!

– Rendben – felelte az anyukája –, de előbb kérdeznék valamit.

– Kérdezz!

– Nem akarsz beszélni apuról, a történetekről?

Zsuzskában feltámadt a remény.

– Miért? Beszéltél vele?

– Nem.

– Akkor nem! – makacsolta meg magát a kislány.

– Inkább olvasd a mesét!

Anyja sóhajtott, és olvasni kezdett. Igaza volt Petrának, nagyon érdekes a mese. Zsuzska igyekezett mindent jól megjegyezni. Bár nagyon elálmosodott, tudta, hogy nem szabad elaludnia, mert akkor csak másnap este indulhatna el, márpedig az késő lenne.

A mese végén megkérdezte:

– Mi az, hogy toronyiránt?

– Biztosan azt jelenti, hogy valahol volt egy magas torony, és annak az irányába ment a királyfi. Most már aludj, édesem! Szép álmokat – mondta az anyja, miközben betakargatta, jóéjt-pusztit adott, és kiment a szobából.

Zsuzska azonnal felült az ágyban, nehogy elaludjon. Tudta, hogy egy ideig még csöndben kell maradnia. Addig elmondta Barnabásnak, hogy mire készül, és megígérte neki, hogy őt is elviszi.

– Petrán kívül te vagy a legjobb barátom, ezért nem hagylak itt. Petrának ott van az anyukája, de neked csak én vagyok. Meg aztán tudod, jó, ha van valaki, akivel beszélgethetek az úton, mert az nagyon hosszú lesz ám. Remélem, bírni fogja a cipőm. A te talpadat nem kell féltetni, téged én viszlek.

Hallotta, hogy csukódik a hálószoobaajtó, és hamarosan elcsöndesedett a ház. Gyorsan felöltözött. Szerencsére nem kellett nagy gondot fordítani a ruhájára, hiszen június végét mutatta a naptár, az éjszakák is kellemesen melegek voltak. Egyszerű pólót, fél lábszárig érő nadrágot és sportcipőt húzott. Kiürítette a perselyét, és a zsebébe tömte az aprópénzeket. Volt egy kép a szobájában, melyen hárman mosolyogtak a kamerába: anya, apa és

Zsuzska. Betette a hátizsákba a mesekönyv, egy doboz mentolos rágógumi és egy zacskó mézes cukorka kíséretében. Karjába vette a macit, és kikémlelt a folyosóra. Szülei hálósobájában már sötét volt. Lábujjhegyen beosont a konyhába. Körülnézett, mit vihetne magával. Kivett a hűtőből egy műanyag palackos üdítőt, kis darabka sajtot, a kenyértartóból két zsömlét, és a spájzból három piros almát. Azt hiszem, minden megvan, ami kell – állapította meg teli hátizsákját szemlélve.

– Indulhatunk, Barnabás.

Izgalomtól dobogó szívvel lépett ki a ház kapuján. Jó idő volt, langyos szellő fújdogált, és az égbolt is tisztán fénylett, sok-sok csillag ragyogott odafenn. Elballagott az utca sarkáig, de ott megállt a tudomány. – Most merre tovább? – morfondírozott. Szerencsére eszébe jutott, hogy a kis királyfi toronyiránt indult el. Akkor most már csak egy tornyot kell keresni. Körülnézett. És ott volt! A távolban magasodott egy, a tetején piros fény égett. Nem is volt kétséges, hogy az a torony, és neki arrafelé kell mennie. Úgy megörült a felfedezésnek, hogy azonnal rohanni kezdett a piros fényű torony irányába. Minél előbb ér oda, annál hamarabb eljut az Óperenciás tengerhez és az Üveghegyhez. A nagy rohanásban nem vette észre a félelmetes, világító szemű valamit, amely szédületes sebességgel közeledett felé, és amikor odaért, nagy erővel meglökte és a földre teperte.